

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.845 van 8 maart 2011
in de zaak A. 195.302/XIV-31.887**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 36.240 van 18 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5279 van 3 februari 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2011 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 16 december 2008 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 augustus 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 december 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 48/3, § 1 en 48/3, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 1, A), 2, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) en van “het principe van de gelijkheid van partijen in een proces”.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan zijn nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe informatie heeft toegevoegd, met name de “Subject Related Briefing Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, dat hij daarop geen schriftelijke repliekmogelijkheid had en dat die mogelijkheid nochtans van belang is omdat de situatie in Tsjetsjenië volgens die informatie zodanig zou zijn veranderd dat de verzoeker niet meer in aanmerking voor subsidiaire bescherming komt. De verzoeker vervolgt dat de nieuwe informatie niet voor de vervolgingsproblematiek werd aangewend hoewel de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten juist door de nieuwe informatie worden gestaafd, met de vermeldingen op pagina 7 van het document dat de overheid sedert april 2009 de druk op jongeren heeft opgevoerd door kortstondige detenties met mishandelingen en dat vermoedelijke rebellen uit hun huizen en de leefgemeenschap werden gezet, onder meer in Argun. Uit het feitenrelaas blijkt dat de verzoeker heeft aangehaald dat hij zich in Argun bevond en werd opgepakt, korte tijd vastgehouden en mishandeld. In het bestreden arrest wordt de informatie uit de Subject Related Briefing, waaruit de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen blijkt, echter niet vermeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent aldus de achtergrondinformatie over de toestand in Tsjetsjenië en hij behandelt de elementen die de aangehaalde vervolgingsproblemen staven niet in het voordeel van de verzoeker. Nochtans volstaat een aannemelijk risico op vervolging voor een “gegronde vrees voor vervolging” in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Ten slotte stelt de verzoeker dat ook de gelijkheid tussen de procespartijen is geschonden doordat hij geen schriftelijke repliekmogelijkheid had om de gegevens van de Subject Related Briefing in zijn voordeel aan te wenden wat betreft de gegrondheid van de asielmotieven, terwijl de commissaris-generaal dat stuk enkel hanteerde

om aan te tonen dat in Tsjetsjenië geen onveiligheidssituatie overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet heerste.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat hij volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voorgehouden ongelijkheid aan de feitenrechter had moeten voorleggen, doch dat hij dit wel degelijk heeft gedaan en ook mondeling op het stuk heeft gerepliceerd. De verzoeker legt een uitdrukkelijke verklaring neer waarin de toenmalige voogd van zijn echtgenote dit bevestigt. Tot grote verwondering van de verzoeker bevat het bestreden arrest geen enkele motivering aangaande de repliek van zijn raadsman. Dit bevestigt de zwakte en de ongelijkheid van de asielaanvrager die in hoger beroep met nieuwe informatie van de commissaris-generaal wordt geconfronteerd.

Beoordeling

6. Daargelaten de vraag of de verzoeker het argument betreffende de beweerde ongelijkheid van de procespartijen voor de bodemrechter heeft ingeroepen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemoirie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoeker kan antwoorden op de argumenten die de verwerende partij in haar nota heeft uiteengezet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet liet de verzoeker toe zijn opmerkingen mondeling op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor te dragen en aldus de nieuwe informatie van de verwerende partij in zijn eigen voordeel aan te wenden.

De verzoeker houdt voor dat hijzelf en zijn raadsman op de terechtzitting wel degelijk mondeling op de nota en het daarbij gevoegde nieuwe stuk van de commissaris-generaal zijn ingegaan. Hij verwijst naar een verklaring waarin de toenmalige voogd van zijn echtgenote bevestigt dat de raadsman wel degelijk op het nieuwe stuk heeft gerepliceerd. Die verklaring dateert slechts van 18 maart 2010 en werd samen met de memorie van wederantwoord neergelegd. De verzoeker geeft niet aan en maakt dus niet aannemelijk waarom hij deze informatie niet bij het verzoekschrift tot cassatie kon voegen.

In de voornoemde verklaring van 18 maart 2010 wordt slechts gesteld “dat de raadsman van mevrouw XXX wel degelijk een mondelinge repliek heeft gegeven op de desbetreffende nieuwe informatie die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aangebracht heeft” en dat “de raadsman uitdrukkelijk (heeft) gevraagd aan de rechter om rekening te houden met zijn mondelinge repliek bij het nemen van het arrest”. In de mate dat die verklaring kan worden geacht ook betrekking te hebben op de verzoeker in de huidige zaak, de echtgenoot van XXX, is zij niet in strijd met de gegevens uit het rechtsplegingsdossier. Het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt immers de aanwezigheid van de raadsman, de verzoeker en de Russische tolk. Het bestreden arrest vermeldt eveneens dat de verzoeker en zijn raadsman zijn gehoord. In punt 3.6. van dat arrest wordt verder gesteld dat het niet volstaat naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande te verwijzen om een werkelijke bedreiging en vervolging in het land van herkomst aan te tonen, dat de vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond, dat de verzoeker wat dat betreft in gebreke blijft en dat het asielrelaas ongeloofwaardig is omdat de verzoeker zijn identiteit niet genoegzaam aantoont, bepaalde documenten niet heeft neergelegd en omdat noch zijn reisweg noch zijn asielmotieven kunnen overtuigen. Al werd het standpunt van de verzoeker niet gevolgd, het werd wel in de beoordeling betrokken.

De verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die beoordeling één van de thans in het middel aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zou hebben geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen